

**עפ"ג 56927/03/14 - המערער בעפ"ג 14-03-56927:המשיבה
בעפ"ג 14-04-17646:מדינת ישראל נגד המשיב בעפ"ג
14-03-56927:המערער בעפ"ג 14-04-17646:ג'לאל בושנאק**

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 מאי 2014

עפ"ג 56927-03-14 מדינת ישראל נ' בושנאק
עפ"ג 17646-04-14 בושנאק נ' מדינת ישראל

בפני הרכב השופטים:

י' גריל - ס. נשיא [אב"ד]

ש' ברלינר, שופט

ב' בר-זיו, שופטת

המערער בעפ"ג

56927-03-14:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' ירין שגב

המשיבה בעפ"ג 14-04-17646:

נגד

ג'לאל בושנאק

המשיב בעפ"ג 14-03-56927:

ע"י ב"כ עו"ד א. כנאענה

המערער בעפ"ג 14-04-17646:

פסק דין

1. בפנינו שני ערעורים שהדיון בהם אוחד, על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט חאמד, ת"פ 47919-10-12 מיום 16.3.14), לפיו הוטלו על המשיב עונשים אלה: 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו וכן 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור על אחת מן העבירות בהן הוא הורשע. זאת, לאחר שהוא הורשע בעבירות אלה: גניבה, לפי סעיפים 383(א)(1) ו- 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - החוק); תקיפה, לפי סעיפים 379 ו- 382(א) לחוק; סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק, ופגיעה בפרטיות, עבירה לפי סעיפים 2(3) ו- 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

בע"פ 56927-03-14 מלינה המדינה (להלן - המערער) על קולת העונש שנגזר על המשיב בגזר הדין. היא מבקשת כי נתערב בגזר הדין, נטיל על המשיב מאסר בפועל לתקופה ארוכה מזו שהוטלה בערכאה הראשונה, וכן נחייבו לשלם פיצויים למתלוננים.

בע"פ 17646-04-14 מלין המשיב על חומרת העונש שבגזר הדין. הוא מבקש כי נקצר את תקופת המאסר בפועל ונעמידה על 6 חודשים, כך שיתאפשר לו לרצות את המאסר בעבודות שירות.

2. הפרשה עצמה תחילתה ביום 17.10.12 וסיומה ביום 21.10.12.

יובהר, שכתב האישום הוגש כנגד שני נאשמים, כאשר המשיב הוא הנאשם מס' 1 בכתב האישום, בעוד שותפו למעשה הוא הנאשם מס' 2.

וכך נכתב בגזר דינו של בית משפט קמא:

"ביום 17/10/12, בשעה 19:00 לערך, שעה שפ.ע. (להלן - "המתלונן") וא.ח. (להלן - "המתלוננת"), שהיו חברים, שהו ברכבו של המתלונן בתוך מטע זיתים סמוך לכפר עראבה, הגיעו הנאשמים למקום, עצרו את רכבם מול רכב המתלונן וחסמו את היציאה מהמקום, ונאשם 1 ניגש לרכבו של המתלונן, פתח את דלת הנהג ודרש מהמתלונן לכבות את המנוע וניסה להוציא את מפתחות הרכב מהמפסק תוך שהמתלונן נאבק עמו, ונטל מידו של המתלונן את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן בכוונה לגנוב אותו. נאשם 2 פתח את הדלת הקדמית ימנית של רכב המתלונן, הוציא ארנק של המתלוננת, ובו סכום של 300 ₪ לערך, תעודת זהות, רישיון נהיגה ומסמכים נוספים וכן מפתח דירתה, ומסר את הארנק לנאשם 1 שצילם את תעודת הזהות של המתלוננת וכן את המתלוננת עצמה, באמצעות טלפון נייד שברשותו, ושניהם לקחו את הארנק ומפתחות רכבה של המתלוננת בכוונה לגנוב אותם. נאשם 1 צילם את המתלונן, ניסה לצלם את המתלוננת שישבה במושב האחורי של הרכב ושהתנגדה לכך, ונאשם 2 תפס אותה בידה וניסה למשוך אותה אל מחוץ לרכב על מנת לצלמה. הנאשמים צילמו את חזית הרכב של המתלונן ואת מספר הרכב, ונאשם 2 תקף את המתלונן בסטירות על צווארו, כאשר נאשם 1 חובר אליו, ושניהם איימו של המתלוננים לפגוע בשמם הטוב ובצנעת הפרט שלהם וזאת על מנת להניע אותם למסור להם כספים, ודרשו מהם למסור להם סך של 10,000 ₪, אחרת יפרסמו ויפיצו את תמונותיהם "ויעשו להם פדיחה", ובכלל זה מול משפחת המתלוננת. נאשם 2 מסר את מספר הטלפון הנייד שלו למתלונן על מנת שזה יצור עמו קשר להעברת הסכום הנ"ל לידיהם. לאחר שהנאשמים עצבו את המקום התקשר המתלונן לנאשם 2 וביקש את מפתחות הרכב של המתלוננת וכי בתמורה הוא ישלם להם סך של 1,000 ₪, והנאשמים נפגשו עם המתלוננים סמוך למקום ומסרו להם את המפתחות והבהירו כי הם יחזירו את שאר הדברים לאחר שיקבלו את סכום הכסף שדרשו מהם. מאז ועד למעצרים ביום 21/10/12 התקשרו הנאשמים למתלוננים ודרשו את הכספים תוך שהם מאיימים כי אם לא יעשו כן הם יפיצו את תמונותיהם של המתלוננים, ובכלל זה בקרב משפחת המתלוננת, ובתאריכים 19/10/12 - 20/10/12 ביקרו שוטרים בבית הנאשמים על מנת לזמנם לחקירה בהקשר לתלונה שהגישו המתלוננים, ובהמשך התקשר נאשם 1 למתלונן, קילל אותו ואיים עליו כי ירצח אותו ואיים כי הם יפנו למשפחת המתלוננת. לאחר שהנאשמים הבינו כי הם מבוקשים לחקירה התקשרו למתלונן וביקשו להחזיר לו את הדברים שגנבו ממנו, ביקשו לעשות סולחה ודרשו לבטל את התלונה, וביום 21/10/12 הגיעו הנאשמים לתחנת המשטרה ומסרו את הארנק ללא הכסף."

3. בפני בית המשפט קמא הונח תסקיר לגבי המשיב, בו נכתב, בין היתר, כי לאור "התנערותו (של המשיב) מאחריות למעורבותו הנדונה, אי הבעת אמפטיה לקורבנות, היעדר יכולת לערוך בדיקה עצמית מעמיקה לחלקו, היעדר מערכת תמיכה משמעותית מציבת גבולות, ההערכה שלנו (היא) כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד."

עוד אומרת קצינת המבחן כי "בהתחשב בעונשים השונים שהוטלו עליו [על המשיב] בעבר ואשר לא היה בהם כדי להפחית סיכונים ... שלא היוו עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות, ובשל עמדתו המכחישה את חלקו בעבירה, אין ביכולתנו להביא המלצה טיפולית אודותיו".

אם ימצא בית המשפט לנכון להטיל על המשיב עונש מאסר, הומלץ כי "ענינו יועבר לרשויות שב"ס כדי לבחון התאמתו לטיפול במסגרתם. יחד עם זאת", הוסיפה קצינת המבחן, "אנו ממליצים כי במסגרת גזר הדין הוא יחוייב בפיצוי המתלוננים, ... דבר שיש בו כדי לאפשר לו מגע עם הפגיעה במתלוננים וחומרת מעשיו".

כמו כן הוגש לערכאה הראשונה תדפיס המידע הפלילי לגבי המשיב (ת/1), אשר כלל ארבעה רישומים: הרשעה משנת 2001 בשתי עבירות של התפרעות שסופה הרס רכוש, לפי סעיף 157 של החוק בגינה נגזר עליו מאסר בפועל למשך 8 חודשים; הרשעה משנת 2004 בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב; הרשעה משנת 2006 בעבירה של חבלה כשהעבריינין מזוין ובעבירה של פציעה, בגין הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים, וכן הרשעה משנת 2012 בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

4. בגזר הדין פירט כב' השופט חאמד את שיקולי הענישה, לקולא ולחומרה, הצריכים לעניין; קבע מתחם ענישה שבין 8 חודשים ל-24 חודשים, ציין כי "אין המדובר במעידה חד פעמית של נאשם 1", והגיע למסקנה כי "הימנעות מהטלת עונש של מאסר בפועל, או הטלת מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, תחטיא את מטרות הענישה של הרתעת הנאשם והרבים, ותהווה ענישה סלחנית באופן לא מידתי".

באשר לחומרת מעשי הנאשמים הסביר כב' השופט חאמד בגזר הדין:

העבירות בהן הורשעו הנאשמים חמורות עד מאוד. הן פוגעות בערך המוגן של ביטחון הציבור, השמירה על רכוש ועל זכותו של הזולת לפרטיות ולכבוד. הנאשמים הטילו אימה על המתלוננים, שעה שאיימו כי יפרסמו את תמונותיהם ברבים במידה ולא ישלמו להם את הכספים שדרשו, ופגעו בפרטיותם, שעה שצילמו אותם ואת תעודת הזהות של המתלוננת, בניגוד לרצונם, ופגעו ברכושם משגזלו מהם את הרכוש שנטלו איתם. המדובר במעשים נבזיים ושפלים, אשר השפילו את המתלוננים וגרמו להם עוגמת נפש כבדה וחרדה שמא יממשו הנאשמים את אימתם, זאת, מאז מועד ביצוע העבירות ועד למעצרים של אלה. סביר הוא כי המתלוננים חשו מצוקה עמוקה והשפלה קשה למראה הנאשמים מצלמים אותם ואת חזית הרכב בעל כורחם, מחטטים בחפציהם ונוטלים אותם, כולל מפתחות הדירה והרכב של המתלוננת, ומכים את המתלונן על צווארו. אלה מעשי בריונות המצביעים על שפלות רוח. אך בזאת לא תמו מעשיהם הנבזיים של הנאשמים, אלא שלאחר שידעו כי המשטרה מבקשת לחקור אותם על רקע התלונה של המתלוננים, יצרו הנאשמים קשר עם המתלונן ואיימו כי ירצחו אותו, ובהמשך התקשרו הם למתלונן וביקשו להשיב לידי את הציוד שלקחו ממנו ודרשו כי יבטל את התלונה. כך, שגם לאחר שהמשטרה פתחה בחקירה וביקרה בביתם, הנאשמים לא נרתעו כלל והפגינו תעוזה חריפה ומסוכנת שעה שיצרו קשר עם המתלונן ואיימו לפגוע בו ודרשו כי יבטל את התלונה.

5. אכן, הפגיעה שפגעו המשיב וחברו במתלונן ובמתלוננת היא חמורה ביותר ומעוררת שאת נפש. לא רק גניבה, תקיפה, סחיטה, ושיבוש מהלכי משפט, אלא גם פגיעה בפרטיות, שעשויה הייתה להביא לתוצאות חמורות ביותר ולשיבוש מהלך החיים התקין של המתלוננת והמתלונן. בהקשר זה ראוי להפנות לדברים שכתב בית המשפט העליון, מפי כב' השופט אריאל, בע"פ 5026/97, 2963/98, 3191/98 גלעם יכני וחתוכה נ' מדינת ישראל, מיום 13.6.99:

"הזכות לפרטיות היא, בין היתר, אחת הנגזרות של הזכות לכבוד, הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות הראויה לכיבוד. פרטיותו של אדם היא כבודו וגם קניינו. זוהי המסגרת באמצעותה הוא עשוי, אם הוא בוחר בכך, לפתח את עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים. זהו 'מבצרו' הקנייני, האישי והנפשי. זכות זו מהווה את אחת מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו ... הזכות לפרטיות מהווה אחת מהחשובות שבזכויות האדם ... את תחילתה של החירות ...".

6. יש לייחס, על כן, חומרה רבה לפרשה בה הורשע המשיב, אשר פלש בברוטליות לפרטיותם של המתלונן והמתלוננת. לא רק איים וניסה לסחוט, אלא פגע קשות בכבודם ובתחושת הביטחון שלהם, ואף המשיך במעשיו הנלוזים גם לאחר שהוחל בחקירת הפרשה על ידי המשטרה.

למעשה, אין כמעט מה לומר בזכותו של המשיב כנימוק לקולא, פרט להודייתו בכתב האישום המתוקן, אותה יש לראות כסיבה שלא להחמיר עד תום, בענישתו. הפרשה עצמה, ההרשעות הקודמות, העדר אמפטיה לקורבנות העבירה, שעה שאין בנמצא המלצה טיפולית לגביו, קיומה של רמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד, ככתוב בתסקיר, כל זה מצדיק ענישה חמורה בהרבה מזו שגזרה הערכאה הראשונה על המשיב.

7. אין מקום לגזור גזירה שווה בין המשיב לבין שותפו לעבירה, שלדברי הסניגור צפוי לענישה אותה ניתן לרצות בעבודות שירות. ראשית, אין לדעת אם אכן כך ייגזר. שנית, הנאשם השני חסר הרשעות קודמות, והמלצות שירות המבחן לגביו שונות בתכלית ממה שהומלץ לגבי המשיב.

8. לאור כל האמור, אנו דוחים את ערעורו של המשיב בע"פ 17646-04-14.

אנו מקבלים את ערעורה של המדינה בעפ"ג 56927-03-14, ואנו מעמידים את תקופת המאסר בפועל על תקופה של 16 חודשים, במקום 10 חודשים, זאת לאחר שהבאנו בחשבון כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש.

עוד אנו מורים שיש לנכות מתקופת המאסר בפועל את ימי מעצרו של המשיב, מיום 21.10.12 ועד ליום 15.11.12.

כמו כן, אנו מחייבים את המשיב לשלם למתלונן ולמתלוננת פיצויים בסכום של 5,000 ש"ח לכל אחד מהם. התשלום יבוצע לקופת בית משפט השלום בעכו ב-12 תשלומים, חודשיים, שווים ורצופים. הראשון שבהם לא יאוחר מתאריך 1.9.14 וכך הלאה, ב-1 בכל חודש, עד לסילוק המלא והסופי.

על פמ"ח למסור למזכירות בית משפט השלום בעכו את פרטיהם של המתלוננים, כדי שניתן יהיה להעביר אליהם את תשלומי הפיצויים.

על המשיב להתייצב למאסרו בבית המעצר "קישון" ביום א', 22.6.14 עד השעה 10:00 בבוקר, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המשיב לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ד, 22 מאי 2014 במעמד הנוכחים.